

FRIA LIGAN

MUTANT

ÅR NØLL

FRUKTAN

MASKINARIUM NOVELLER

JUBILEUM

Boel Bermann

Hon ser ut över Helium. Den vittrade betongen, den rostiga metallen, de spruckna glasfönstren. Lokalen är fylld till bredden, de står precis överallt. Många av dem ser på henne, trots att hon försöker hålla sig något avsides. Det ligger en förvåntansfull stämning i deras blickar. Hon kan se deras beundran och dyrkan. En livs levande ikon, den enda, högsta chefen för företaget Noatun som skapat allt de lever för. Sällsamt tyst i rummet trots alla som är där.

De firar jubileum och gör det storstilat. Själv är hon närmare 100 år gammal nu, men fortfarande fysiskt stark och frisk tack vare alla implantat och proteser. Som VD för Helium har hon vågat det ingen annan vågat, tänkt i nya banor, pressat gränserna. Efter så lång tid, en hel livstid, borde hon vara stolt över allt hon har åstadkommit. Borde känna sig tillfredsställd över sitt livsverk.

01

Hon står där med ett gammalt cocktailglas fyllt med bål i handen, men rör inte innehållet. Det är inte möjligt för henne att dricka så stark alkohol. Det står någon framme på scenen som maler på om företagets historik, pekar på de olika fotografierna i en uråldrig 3D-projektion mot bakgrunden av en smutsig duk, visar med fingret mot de olika graferna och visar produktionshastighet. Hon vet inte varför de har en sådan presentation, alla som är här har matats med den informationen i all evighet. Det är inget nytt.

Snart kommer den där irriterande, trötta rösten att börja räkna upp alla hennes fina epitet. Pionjär, frälsare, ledargestalt, beskyddare. Hon önskar att hon kunde känna stolthet över sitt livsverk. Över alla rader av maskiner som står samlade framför henne. Men hon känner sig så trött.

Hon undrar hur länge de ska lyckas hålla henne vid liv. Hur många självmordsförsök de ska ta ifrån henne i sitt uppdrag att skydda henne. Bevakningen har varit skärpt sedan evigheter tillbaka, sedan de förlorade alla de andra människorna till röta, sjukdomar och ålder. Hon är den enda av deras skapare som överlevt.

Kanske kommer de lyckas uppdatera och reparera henne tills inget av henne återstår. Tills hon är en av dem. Hon undrar om hennes sista mänsklighet försvinner eller om de på något sätt överför den till hennes nya skepnad. Vilken fest för företaget det är. Skål och grattis.

01

OBSERVATÖREN

Markus Sköld

Jag är i position. Mitt kamouflage fungerar.

De kallar befästningen för Arken, en överbliven byggnad från världen innan, påbyggd med föremål som invånarna samlat på sig. Det finns ett värn som patrulleras av vakter utrustade med mekaniska skjutvapen, så kallade armborst, som avfyrar projektiler av trä, metall eller plast.

Befästningen är omgärdad av betongblock ur vilka armeringsjärn sticker ut som böjda kretskortsben. Överallt har rötan ett fast grepp. Fuktigheten är hög. Organiska föreningar växer på alla ytor där de får fäste och marken är fylld av oklassificerad bråte.

På ena sidan av Arken saknas heltäckande bepansring vilket gör det möjligt att få visuell data från insidan. Individer rör sig fram och tillbaka under dagtid. På nätterna är det stilla. Bara vakterna på värnet syns.

Mina sensorer är riktade så att jag kan avlyssna en del av kommunikationen.

Den som ger instruktioner har benämningen Torek. De andra lyder honom.

Observationer Torek: Genetiskt modifierad humanoid. Kroppskompositionen består till stor del av underhudsfett som gör honom större än många av de andra invånarna. Han utsöndrar frätande syra genom huden när han uppnår uppretat tillstånd. Syran tycks dock inte påverka honom själv.

Avståndet till Arken är tvåhundra meter. Enligt beräkningarna finns nära hundra individer innanför murarna, men deras tekniska nivå är inte tillräckligt hög för att motivera förhöjd hotnivå. Däremot uppvisar samtliga individer genetiska modifieringar, vilka kan innebära en osäker faktor vid eventuell konfrontation.

Hotnivå kvar på grad ett.

Observationen fortsätter.

Dag 2

Ledaren Torek håller sig huvudsakligen för sig själv.

Det finns bara en individ som han ofta befinner sig nära. Benämning: Akka.

Syftet till närheten är okänd. Han kommunicerar inte med henne, men finns sällan långt bort när hon visar sig. Han studerar henne noga.

Observationer Akka: Genetiskt modifierad humanoid. Har sammanlagt fyra utväxter på fram- och baksidan av axlarna med sugkoppar i ändarna. Tentaklerna är etthundratjugo centimeter långa och hon använder dem för att lyfta mindre föremål.

Avsätter särskilda processorcykler för att bevaka Akka då hon verkar vara av särskilt intresse för ledaren.

Dag 5

Andra humanoida varelser har rört sig runt Arken. En av dem genomborrades av en projektil avlossad av en vakterna på värnet.

Ökad vaksamhet är nödvändig för att säkerställa att mitt kamouflage förblir intakt.

De andra varelserna liknar Torek och hans grupp, men samtliga bär sammanlänkade elliptiska järnringar som en del av sin rustning och deras vapen består huvudsakligen av olika tillhyggen. Samtliga katalogiserade individer uppvisar genetiska modifieringar.

Deras syfte är okänt, men de övervakar också Arken.

Dag 6

Portarna öppnas och Torek lämnar Arken tillsammans med en mindre grupp bestående av Akka och fyra andra individer.

Noterar att Torek bär på ett nytt vapen. Ett eldvapen med krutgasframdrivning, så kallat gevär. Det måste ha forslats in i Arken av någon av de mindre expeditionerna.

Akka är enbart beväpnad med en kort skarpslipad bit metall med handtag, så kallad kniv.

Möjlig anledning till expedition: hitta fler vapen. Ökad hotnivå motiverad. Höjer hotnivån till två i beredskap.

En individ, benämning: Sigrud, går hela tiden nära Akka. Ingen av dem låtsas om det men de kastar då och då blickar på varandra. Den enda som verkar lägga märke till det är ledaren - Torek.

Observationer Sigrud: Genetiskt modifierad humanoid. Avvikande benstruktur. Från armbågarna delas skelettet och trettio centimeter långa benspikar växer ut parallellt med underarmarna.

Expeditionen försvinner bakom ett betongröse och ut ur sensor-räckvidd.

Jag fortsätter bevaka Arken.

Dag 7

Expeditionen återvänder. Två individer, benämning: Hacke och Veta, drar på en vagn lastad med föremål invirade i tygstycken.

En individ saknas.

Påbörjar analys av föremålen

Analys misslyckad. Saknar tillräckliga data för slutsats.

Spekulation: Tygstyckena innehåller eldvapen.

Ej bekräftat. Hotnivå fortsatt två.

Akka och Sigrud går bakom vagnen, fortfarande nära varandra men nu också öppet kommunicerande.

Torek går bakom dem, avlyssnar deras kommunikation och betraktar dem.

Dag 10

Porten till Arken har hållits stängd sedan expeditionen återvände.

Under tiden har jag fångat upp spridda konversationer på avstånd. Torek har vid ett flertal tillfällen närmast sig Akka. Störningar har gjort avlyssning omöjlig, men varje gång har hon gått därifrån och Torek har visat symptom på uppretat tillstånd.

Oklart om detta är relevant för Arkens hotnivå.

Sammanställning av samtliga observationer ger att den ursprungliga slutsatsen angående eldvapnen till åttionio procent är korrekt. Arken är beväpnad med gevär.

Kalkylerar.

Hotnivå fem.

Bevakningen fortsätter.

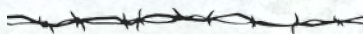
Dag 13

Humanoiderna som tidigare rörde sig runt Arken är tillbaka. Den här gången är de fler. Jag spårar arton individer beväpnade med enklare mekaniska skjutvapen, så kallade pilbågar, och stavar med vässad metallspets, så kallade spjut.

De har inte upptäckt mitt gömställe den här gången heller, trots att jag befinner mig mindre än fem meter från en av dem. Mitt kamouflage fungerar optimalt.

Invánarna i Arken visar heller inga tecken på att ha upptäckt inkräktarna. Om detta leder till konfrontation kommer jag att ha bättre underlag för att beräkna Arkens försvarsmöjligheter.

Avvaktar.

Humanoidernas övervakning av Arken har avbrutits.

En motoriserad kärra rullade ut från Arken med Torek vid styrordningen. Tre hittills okatalogiserade individer beväpnade med gevär satt på kärrans flak. Sju minuter senare var inkräktarna terminerade.

Torek beordrade Hacke, Veta och de tre andra att hänga kropparna från Arkens värn. Syftet med detta är okänt.

Min närvaro har ej röjts.

Det är oklart varifrån den motoriserade kärran kom. Har den funnits i Arken hela tiden? Och i så fall, varför har de inte använt den tidigare?

Slutsats: Någon i Arken har teknisk kompetens att reparera maskiner. Ny hotnivå: sex.

Övervakningen fortsätter.

Dag 19

Invånaren Akka har påbörjat ett nytt projekt.

Hon har fraktat jord på en kärra och samlat det i en hög som hon sedan plattat till. Efter det har hon tagit organiska växtdelar och placerat ut i jorden. Syftet med denna biotop är oklart, men invånare Akka spenderar en stor del av sin tid på den.

Påbörjar hotberäkning för detta projekt.

Bevakningen fortsätter.

Dag 22

Akka får ibland assistans av Sigrud med växtprojektet, som benämnts "Trädgården". Ologiskt. Växtorganismerna är inte klassificerade som träd.

De anstränger musklerna i ansiktet när de ser på varandra och när de kommunicerar brister de med oregelbundna intervall ut i vad som tycks vara okontrollerbara sammandragningar av mellangärdet med märkliga, lågmälda skrik som resultat.

Oklart varför.

Torek däremot gör ingenting för att bidra till projektet. Han går förbi och betraktar biotopen och växtorganismerna som sticker upp ur den. Sedan vänder han sig om och går därifrån.

Spekulation: Projektet är inte sanktionerat av Arkens ledare.

Akka och Sigrud fortsätter trots detta att lägga mycket tid på Trädgården.

Har ännu inte kunnat göra någon slutgiltig hotkalkyl över projektets påverkan på Arken – otillräckliga data.

Dag 24

Sigrud har lagt träbitar i en hög och startat en eld bredvid Trädgården. Han sitter vid elden och petar i den med en käpp. Akka kommer gående och sätter sig bredvid honom, lutar huvudet mot hans axel.

De sitter så, utan att röra sig, utan att kommunicera, i tjugotvå minuter och fyrtioen sekunder. Sedan vrider Akka på huvudet och kommunicerar någonting rakt i Sigruds öra, så svagt att det inte går att uppfatta från min position. Han böjer huvudet framåt. Akka sträcker fram sitt huvud också och sätter sitt ansikte mot Sigruds. De utväxlar kroppsvätskor — saliv — med munnarna tryckta mot varandras.

Efter tio minuter och arton sekunder lösgör de sig från varandra och Akka ställer sig upp, tar Sigruds hand i sin, går bort från elden och är sedan utom sensorräckvidd.

Dag 25

Mina sensorer detekterar förhöjda röster från Arken.

Akka passerar en öppning och Torek går efter henne med snabba steg. Han rycker tag i hennes arm och vänder henne mot sig. Akka försöker trycka undan honom, men han är för stark trots att hon använder samtliga sina lemmar. Han lutar sig mot henne. Hon slingrar sig, vrider huvudet bakåt och skriker ”nej”.

Torek ignorerar kommandot.

Akka slår till honom i ansiktet med en av sina tentakler. Han rycker till och knuffar omkull henne.

Akka vårdar tentakeln som ser röd och irriterad ut. Sannolik orsak: Torek har utsöndrat syra som påverkat Akkas bihang.

Torek står kvar och ser på henne. Hans ansiktsmuskler är ansträngda, men inte på det sätt som Akka och Sigrud uppvisat mot varandra. Efter fem komma två sekunder vänder han sig om och går därifrån. Akka reser sig upp. Hennes ben skakar.

Dag 26

Höga ljud – skrik – från Arken. Någonting har skett inuti bofastningen och det har upprört invånarna.

Några timmar senare öppnas porten och en ensam individ knuffas ut. Han är blodig, skadad och saknar klädnad. Analyserar säregenskaper: Spetsar av ben sticker ut från armbågarna. Ansiktet matchar. Det är Sigrud.

Porten stängs bakom honom. Han kastar sig mot den och slår på den. Det lämnar röda fläckar på metallen.

Sigruds chanser att överleva är enligt mina beräkningar nära noll.

Möjlighet: Söka kontakt med Sigrud. Förhöra honom om situationen inuti Arken.

Potentiell fördel: Bättre information och underlag för min bedömning.

Kalkylerar.

Negativt. Risken för upptäckt är för stor. Sigrud är irrelevant.

Torek är en aggressiv ledare. Ny beräkning: hotnivå sju.

Min observation fortsätter.

Akka sitter vid Trädgården med huvudet sänkt. Hon rör vid växtorganismerna som sticker upp ur jorden och det rinner vätska ur hennes ögon.

Spekulation: Någon slags felfunktion.

Torek kommer gående och ställer sig bakom henne. Sträcker ut en hand och rör vid henne. Akka flyger upp, vänder sig om och knuffar till honom. Skriker åt honom.

Han skriker tillbaka, men Akka backar inte. Hon trotsar ledaren – frångår den hierarkiska ordningen. Tentaklerna står upp, framåtböjda i aggressiv position.

Torek backar undan, vänder sig om och går därifrån.

Dag 28

Sigrud snubblar förbi precis ovanför mitt gömställe. Det är anmärkningsvärt att han har överlevt så länge.

Förbereder åtgärd, men hans ögon har slutat fungera och han kan inte se mig. Utan skydd mot syravindarna är de nu till hälften bortfräta, liksom större delen av hans hud. Mjukdelarna är på väg att lösas upp och han mumlar osammanhängande. Enligt databanken kan tillståndet klassificeras som "galen".

Några minuter senare faller han ihop bara en och en halv meter från mitt gömställe. Hans kropp kommer att dra till sig vilda djur. Irrelevant. De kommer inte att röja min position.

Observationen fortsätter.

Dag 33

Akka står på värnet och spanar ut över Zonen. Ovanligt. Akka har aldrig stått vakt tidigare. Sannolikt söker hon efter spår av

Sigrud. Hon kommer inte att hitta något. Djur har släpat bort Sigruds kropp under natten.

Torek kommer upp på värnet och rör sig mot henne. Hon har ett instrument med linser framför ögonen, så kallad kikare, som förlänger hennes begränsade sensorräckvidd och märker inte när han närmar sig. Han tar tag i henne och drar henne till sig så häftigt att hon tappar kikaren. Den landar på ett betongblock nedanför värnet och går sönder. Torek har lagt sina armar runt hennes. Hon stretar för att komma undan, men han är större, starkare. Hon kan inte bryta hans grepp. Hon skriker åt honom att släppa henne, men han ignorerar hennes kommando.

Akka böjer huvudet bakåt och sedan hastigt framåt - övre delen av hennes huvud, förstärkt av en underliggande benstruktur, träffar Torek rakt på näsan. Han släpper greppet om henne, stapplar ett par steg bakåt och tar sig för ansiktet.

Akka drar fram sin kniv och håller den framför sig. Hotar honom, skriker att om han kommer nära henne igen så kommer hon att terminera honom.

Torek tar ett steg framåt, men hejdar sig. Blod rinner från näsan. Akka står redo i attackläge.

Torek vänder sig långsamt om och går därifrån.

Akka står kvar på värnet med kniven framför sig trots att Torek har avlägsnat sig. Först efter sextiosju sekunder sänker hon vapnet och går därifrån. I motsatt riktning.

Dag 35

Under natten vandrade Torek genom Arken.

Han uppvisade felfunktion, oförmögen att gå rakt, med en dunk i handen.

Han stannade vid Trädgården och stirrade på den medan han vinglade fram och tillbaka. Sedan skrek han någonting som inte gick att tolka och började attackera växterna utan att dessa visat något tecken på aggression. Dunken innehöll brandfarlig vätska som han hällde ut över biotopen och de sönderslagna växtdelarna. Sedan tände han eld på dem.

Akka och flera andra invånare kom springande för att släcka elden. De lyckades, men inte innan växtprojektet blivit oåterkal-
leligt terminerat.

Dag 38

Stormen kom snabbt.

Aktiviteten ökade omedelbart inuti Arken. Invånarna försökte stänga för öppningarna, plocka ner presenningarna de spänt upp som skydd mot solen och säkra fortet.

En expedition gav sig iväg på morgonen, men har sedan dess inte syns till. Individerna i expeditionen har inte identifierats via observation. Noterar dem som Gamma 6, Gamma 9 och Beta 4: Lägre stående inom Arken och ingen av dem har en egen hotprofil. Arkens hotnivå är alltså på grad sju, även om sannolikheten är stor att expeditionen har förolyckats i stormen.

Det finns en risk att mitt gömställe täcks helt av bråte, vilket kan försvåra övervakningen. Förbereder motåtgärder för detta. Motåtgärderna måste utföras under nattetid för att inte riskera att min position röjs av vakterna.

Dag 39

Stormen är fortfarande stark. Jag har varit tvungen byta gömställe för att kunna fortsätta bevakningen två gånger redan, och jag har vid tre tillfällen förlorat bilden över Arken. Oacceptabelt. Överväger att förflytta mig närmare Arken om inte stormen avtar snart.

Syravindarna har också påverkat vissa av mina funktioner. Sensorerna är enbart sjuttiosex procent effektiva. Behov av reparation föreligger, men min programmering kräver att jag stannar här tills hotet från Arken kan kartläggas till fullo.

Dag 40

Stormen har bedarrat, men den har gått hårt åt invånarna i Arken. Jag hör deras röster. De pratar om att Arken inte är säker nog. Att den har drabbats hårt av stormen och att deras förråd av föda, som de benämner "krubb", har blivit förstört.

Torek har börjat tappa kontrollen över gruppen. En splittrad grupp kan utgöra ett mindre hot. Sänker hotnivån till fem på grund av detta, men fortsatt vaksamhet krävs. Sänkningen av hotnivån är enbart ett resultat av det skick som Arken och dess invånare just nu befinner sig i.

Stormen har också påverkat mig. Efter genomfört egenservi-ceprogram är jag är till nittiotvå procent funktionell.

Systemstatus: acceptabel.

Övervakningen fortsätter.

Dag 42

Portarna öppnas och maskinkärran rullar ut. Ombord finns Torek och fyra andra invånare, däribland Hacke och Veta. En ny expedition.

Det var mer än trettio dagar sedan Torek själv begav sig ut på expedition, men nu verkar han leda den här.

Gör ett försök att beräkna syftet med expeditionen. Det logiska är för att hitta krubb, men baserat på Toreks beteendeprofil kan syftet lika gärna vara att hitta fler vapen. Han är en aggressiv ledare. Data saknas för att dra slutsatser med sannolikhet över etablerade gränsvärden.

Dag 43

Expeditionen har ännu inte återvänt.

Jag hör Akkas röst som svävar ut ur Arken. Hon talar om en förändring, att Torek inte kommer att komma tillbaka och att saker och ting ska bli bättre. Det hörs hummanden och små ljud av bifall från folket hon talar till. De är hungriga säger de, de är törstiga. Och Arken är på väg att falla i bitar.

Det sista är ett felaktigt påstående. Arken är i bättre skick än när jag påbörjade min övervakning. Enbart baserat på befästningarna skulle den klassas som hotnivå tre.

Dag 44

Torek har ännu inte återvänt.

Porten öppnas och sju individer kommer ut. De har inget fordon, men de bär gevär i händerna. Vakterna på krönet nickar till dem och sedan stängs porten bakom dem. De vandrar i min riktning. Jag förbereder motåtgärd, men de ser mig inte. Mitt gömställe fungerar optimalt.

I stället vandrar de förbi alldeles intill mig, med tygtrasor lindade runt huvudena och svarta svetsglasögon för att skydda

dem från sol och vind. En av dem har läderartade vingar på ryggen, omlindade med säckväv för att skydda dem från rötan.

De säger ingenting, pratar inte med varandra, bara vandrar vidare med tunga steg.

Dag 48

Torek har ännu inte återvänt.

Den senaste expeditionen däremot, återvänder till Arken. De släpar stora plåtar av metall på kärror. Ovanpå plåtarna ligger någon slags utrustning, dold under en presenning.

Portarna öppnas och arbetet med att täcka hålen i Arken med plåtarna börjar direkt. Utrustningen under presenningen visar sig vara en svets. De svetsar fast plåtarna. En markant uppgång i Arkens teknologiska mognad.

Problematiskt: Plåtarna begränsar mina sensorers förmåga att uppfatta aktivitet inuti Arken.

Ny hotnivå: åtta.

Akka går runt bland arbetarna och kommunicerar med dem. De nickar mot henne, hon pekar och ger direktiv.

Slutsats: Akka är den nya ledaren.

Bevakningen fortsätter.

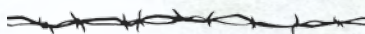
Dag 55

Arkens utseende har förändrats. Jag jämför bilderna från när jag påbörjade min övervakning med hur den ser ut nu. Då var den en halvt raserad byggnad, påbyggd med diverse plank och presenningar. Nu har den ett skyttevärn, plåtar av stål och porten har förstärkts med skenor av metall och tjocka plankor. Arkens beväp-

ning har också förbättrats från armborst till gevär. Bepansringen gör att hotnivån nu måste klassas som grad nio.

Oklart om det finns flera maskinfordon inuti Arken. Jag har enbart noterat ett sådant fordon – det som Torek tog med sig på sin expedition. Men det går inte att utesluta att det kan finnas fler fordon inuti Arken.

Övervakningen fortsätter.

Skenet av en eld flackar över Zonen. Samtidigt hörs harmoniska stämmor inifrån Arken. Akka står på värnet och talar till invånarna. Hon säger att terrorväldet är över, att ingen ska riskera förvisning för att de säger vad de tycker, att de ska samarbeta för att överleva.

När hon kommunicerat färdigt hörs ett smatter från Arken när invånarna slår sina handflator mot varandra.

Justerar hotberäkning med nya parametrar.

Observationen fortsätter.

Dag 56

Ett rytande hörs över Zonen, först långt borta, sedan allt närmare. Ljudet kommer från en motor. Solen är på väg ner och skuggorna över Zonen växer sig långa.

Det är Torek och hans expedition som återvänder. Han är tillbaka för att återta sin roll som ledare över Arken. Maskinkärran med Torek vid styrdonet kämpar sig över krönet. Den har något stort på släp. Bara Torek sitter på kärran, de andra går vid sidan om med sina vapen redo. Någonting massivt börjar visa sig bakom krönet. Ännu ett fordon. Det har larvfötter som sakta

rullar över den spruckna asfalten, och ovanpå: ett grovkalibrigt eldvapen. En så kallad kanon. Fordonet är en stridsvagn.

Utvärderar situationen, analyserar stridsvagnen.

Den är i dåligt skick. Behöver omfattande service för att återställas till operativt tillstånd. Men om Arken under Toreks ledning har tillgång till sådan teknologi...

Beräknar.

Hotnivå femton. Gränsvärde uppnått. Förbereder nästa fas.

Röster hörs.

Torek ropar att porten ska öppnas. Akka står på skyttevärnets ovanför, svarar inte, utan riktar ett gevär mot Torek. Runt henne står vakter, alla med vapen riktade mot expeditionen som tagit skydd bakom stridsvagnen.

Avvaktar aktivering av nästa fas.

Torek vrålar om myteri, att han kräver att porten ska öppnas. Akka svarar inte. Hon står bara lugnt på värnets och väntar. Hacke kastar sig fram med ett handeldvapen och öppnar eld mot Arken. En kula träffar värnets nedanför Akka.

Vakterna öppnar eld.

Eldstriden är kort. Den ende från expeditionen som fortfarande lever är Torek, men han är svårt skadad. Ligger bakom maskinvagnen och andas ansträngt.

Porten öppnas och Akka kommer ut. Bakom sig har hon fyra vakter med vapnen redo. Hon ställer sig framför Torek. Musklerna i hans ansikte är spända och hans ögon är svartare än förut. Akka höjer sitt vapen.

Skottet ekar över Zonen.

En av Akkas vakter hoppar upp på maskinkärran och startar den. Hjulen spinner mot asfalten, kättingarna som är fästa i stridsvagnen spänns. Sakta börjar larvfötterna röra sig och ekipaget rullar in genom porten.

Utvärderar.

Akka är nu oåterkalleligt Arkens nya ledare. Hennes betendeprofil saknar Toreks distinkta brutalitet och aggressivitet. Hennes ledarskap kommer att ena dem, få dem att samarbeta utan våld och tyranneri.

Men Arkens teknologiska nivå och beväpning gör att hotnivån ändå hamnar på fjorton.

Mörkret har fallit, och det rasslar när bråtet faller av mig och det knarrar från hydrauliken när jag reser mig upp. Ljudet är inte tillräckligt starkt för att uppfattas av individerna i Arken. Genetiskt modifierade eller ej så är de bräckliga.

Jag startar åtgärdsprogrammet och aktiverar laserkanonerna. De fälls fram under luckorna på ryggen och positionerar sig i läge på axlarna. Tusentals beräkningar snurrar igång och börjar kartlägga och lägga till måltavlor. Första prioritet är vakterna på värnet. Därefter att neutralisera ledaren - Akka.

Jag tar ett steg framåt samtidigt som jag aktiverar stridsläget. Servomotorerna surrar när jag sänker huvudet för att skydda sensorerna och jag börjar springa mot Arken.

Hotet måste neutraliseras.

I DITT ANLETES SVETT

Fredrik Stennek

Centralkronometerns skarpa kvicksilverljus visar 05:58. Rossel vrider olustigt på sig, försöker skapa utrymme i massan av hopfösta kroppar som fyller aulan. Det luktar svett och dålig andedräkt. Alla är klädda i identiska blå overaller, fläckiga av olja och med uppnötta knän och armbågar. De står med hop-sjunkna axlar och halvslutna ögonlock. De gäspar, suckar, kliar sig ogenerat. Rossel önskar att han vore någon annanstans. Men han måste uthärda några minuter till.

Kvicksilverljustet slår om till 05:59. På andra sidan aulan står maskinvarelserna i perfekt, kvadratisk formation. Kroppar av gulnad hårdplast, fulla med repor. Pulserande hydraulslangar

som skyddas av buckliga pansarplåtar. Ljus- och trycksensorer som oavbrutet läser av omgivningen. De registrerar. De väntar.

Centralkronometern slår 06:00 och det sprakar till i högtalarna. Aulan fylls av smäktande stråkmusik. Ryggar sträcker på sig. Pupiller vidgas. Tröttheten försvinner ur människornas ansikten.

”God morgon”, hälsar ANN med sin mjuka, syntetiska röst.

”God morgon”, svarar människor och maskiner så att ekot studsar mellan betongväggarna.

En maskinvarelse rullar fram och ställer sig mitt i lokalen. Den består av ett cylinderformat keramskal med ett orörligt kopparansikte utmejslat i toppen. Runt de utstansade ögonhålorna finns ett nät av tunna repor – konstgjorda rynkor som ska få ansiktet att likna gamle Lutter. Resten av kroppen består av enkla standardmoduler. Dess enda funktion är att förkroppsliga ANN – det artificiella, neurala nätverket som kontrollerar alla maskinvarelser i arken.

”Vi tackar er människor för ert outtröttliga arbete. För att ni reparerar våra skador och underhåller våra system”, säger hon.

En av människorna lösgör sig från klungan. Det är Ajax, den fyrarmade mönsterarbetaren som en gång genomförde femtiotvå rundsmörjningar på ett enda arbetspass. Ordförande i styrelsen och en förebild för alla i arken. Han går till mitten av aulan och ställer sig framför ANN.

”Vi tackar er maskiner för vårt dagliga vatten och krubb. För att ni håller arken fri från röta och inkräktare. Vi tackar er som skyddar oss mot allt ont.”

Människorna upprepar den sista meningen i ett synkroniserat mummel. Sedan omfamnar Ajax och ANN varandra. Stråkmusik strömmar på nytt ur högtalarna. Det går en skälvning genom folksamlingen. Strupar harklar sig, ögon glänser av fukt. Rossel

03

blinkar bort en svidande tår, oförmögen att värja sig mot känslorivallet. *Snart är det över*, tänker han. *Bara den värsta delen kvar nu*. Han pressas framåt av de exalterade kropparna, in mot mitten av aulan där människor och maskiner möts i en ceremoniell omfamning. Rossel tvingas omfamna en vattenreningsmaskin. Den är täckt med grön mossa och luktar unket från de igensatta filtren. Han håller andan tills det är över. Under tiden hör han hur ANN:s röst genljuder i aulan:

”Minns gamle Lutters ord: den som arbetar, misströstar inte. Genom ert hårda arbete hedrar ni hans minne.”

Etthundratvå ansikten nickar instämmande. Därmed är morgonsamlingen över. Det bildas spontana köer vid aulans fyra utgångar. Vid varje port står en styrelserepresentant och delar ut arbetsordrar. Rossel lyckas pressa sig långt fram i kön, vilket kommer att ge honom flera minuters försprång in i det första arbetspasset. Han läser arbetsordern medan han småspringer genom korridoren. Uppgiften är att reparera en spanare, SOG125, som blivit skadad under nattens eldstrid.

Han hittar den lilla klotformade maskinen längre ner i korridoren. Skyddshöljet har spruckit och håller på att ramla isär. Det är inget reparationsarbete som han klarar av att utföra på egen hand. Han kommer att tvingas be Zoya om hjälp, som så många gånger förr. Och hon kommer att hjälpa honom, som hon alltid gör, utan att kräva något i gengäld. Rossel skäms när han tänker på det, men han har knappast har något val. Dessutom lär Zoya inte ta illa upp. Hon lever för sitt arbete, precis som alla andra i arken. Bara lite mer.

Efter en stunds letande får han syn på henne i floden av blåstall som marscherar fram genom korridoren. Zoya, med sina svarta skyddsglasögon uppdagna i pannan och ett läderförkläde som

har bränts av hundratals svetsloppor.

”Kan du hjälpa mig med den här?” frågar Rossel och visar henne sprickan i skyddshöljet. Hon tar upp spanarklotet och vrider på det, betraktar det från olika vinklar.

”Den har fått rejält med stryk”, säger hon. ”Jag kan lägga en sicksacksvets över sprickan, men det kommer inte att se särskilt snyggt ut.”

”Snyggare än om jag försöker laga den med eltejp”, säger Rossel. Zoya skrattar till. De följs åt till hennes verkstad som ligger vägg i vägg med det stora reservdelsförrådet. När hon tänder ljuset avslöjas hennes totala ointresse för städning – golvet är täckt med skruvar, elektrodmaterial och hundratals kablar i olika färger. I ena hörnet ligger ett skrynkligt lakan som är brunfläckigt av smuts. I motsatt hörn står gassvetsen, det eldsprutande verktyget som hon inte låter någon annan röra vid.

Hon vrider om gasreglagen tills det blåser en klarblå låga ur munstycket. Sedan förvärmer hon stålet i skyddshöljet tills det glöder svagt. Hon arbetar under koncentrerad tystnad. Svetsloppor flyger åt alla håll varje gång som elektrodmaterialen närmar sig lågan. Till slut är höljet sammanfogat med en blänkande sicksacksträng.

”Så där, det är allt jag kan göra”, säger hon, nästan ursäktande. Sedan fortsätter hon med nästa arbetsuppgift: att reparera försvarsmaskin FUM502 som har tagit rejält med stryk under nattens strider. Rossel inser att han lika gärna kan stanna och hjälpa henne fram till lunch.

”Vet du om det finns någon annan som kan svetsa här i arken?” frågar hon plötsligt.

”Nej, det tror jag inte. Hur så?” svarar Rossel.

”Ser du den här?” Zoya pekar på en svetsfog i stålskelettet.

”Jag reparerade den här spinalpelaren för några veckor sedan. Det blev ett ganska dåligt arbete, fullt med slagginneslutningar. Men titta här. Svetsen är helt perfekt. Jag vet inte ens vilken teknik som har använts.”

”Är du säker på att det är samma individ?”

”Helt säker. Jag antecknar serienummer på alla mina reparationer.”

Hon fortsätter arbeta under tystnad, tydligt besvärad av den obesvarade frågan. Efter en stund ljuder matvisslan längre ner i korridoren. De går till kantine, tar varsin plåtbricka och fyller tallrikarna med proteinberikad svamppytt i rökig sås. Till det dricker de en mugg ljummet, avrötat vatten.

”Jag måste få veta vem som har lagt den där svetsen”, säger Zoya efter en stund, med munnen full av pytt. ”Jag tänker gå raka vägen till ANN och fråga om hon vet något. Kan du stämpla in åt mig och ta min arbetsorder under tiden?”

Rossel nickar. Det är det minsta han kan göra efter allt hon hjälpt honom med.

Efter måltiden och den följande tjugofemminutersvilan börjar dagens andra arbetspass. Rossel går till förmannen för att få en ny arbetsorder. Teylor är en liten översittartyp med mjuka, smala fingrar som oavbrutet pillar på handledskronometern. Han tittar misstänksamt på det reparerade spanarklotet.

”Hoppsan, jag visste inte att du kunde svetsa?” säger han med rösten full av sarkasm. Sedan överräcker han en ny arbetsorder.

”Kan jag ta Zoyas arbetsorder också? Hon springer ett ärende.”

”Det luktar mygel här”, säger Teylor och låtsas vädra något i luften.

”Kan jag få den eller inte?”

”Glöm det.”

Rossel går irriterad därifrån. Det spelar ingen roll hur goda argument han har, det är ingen idé att bråka med en representant för styrelsen. Han läser sin arbetsorder. Eftermiddagspasset ska ägnas åt maskinterapi. Det får honom genast på bättre humör – det innebär att han kommer att få sitta ner i flera timmar och bara ägna sig åt att trimma maskinvarelsernas beslutsalgoritmer.

Mottagningen äger rum i en avsides belägen lokal där de enda möblerna består av en stol och ett bord i rostfritt stål. Den första maskinen som dyker upp är ZBN433, en zonfararrobot av gråmelerad plast. Den ställer de vanliga frågorna – hur ska den bete sig om den blir förföljd? Vad ska den göra om främlingar närmar sig arken? När ska den skjuta varningsskott, när ska den försöka eliminera hotet? Nya varianter av gamla frågor som redan har behandlats hundratals gånger tidigare. Maskinvarelserna är hopplösa på att tänka själva. Med undantag av ANN, förstås.

Sessionen närmar sig sitt slut när ZBN433 plötsligt frågar:

”Hur mycket våld kan jag tillåta att en människa utövar mot mig innan jag aktiverar en försvarsrutin?”

Frågan gör Rossel helt ställd.

”Har någon slagit dig?”

Maskinvarelserna tvekar några mikrosekunder, tillräckligt länge för att Rossel ska förstå att någonting är fel.

”Min programkod tillåter inte att jag besvarar den frågan”, säger den och lämnar rummet utan någon vidare förklaring.

Ytterligare maskinvarelser dyker upp för några minuters terapi. Men zonfararens obesvarade fråga hänger kvar i Rossels bakhuvud, den följer med honom till kanten när han går för att äta middag. Det serveras gröt med konsistens som klister, tillsammans med en överdrivet söt sylt. Han söker med blicken efter Zoyas mörka svetsglasögon, men han ser henne ingenstans.

Undrar om hon fick svar på sin fråga?

En sprakande högtalare väcker honom ur hans tankar. Lokalen fylls av en sorgsen flöjtmelodi. Belysningen dämpas, liksom sorlet runt matborden. Ajax kliver upp på ett podium i bortre änden av matsalen. Han har ett allvarligt uttryck i ansiktet.

”Det är med stor sorg som jag måste meddela att Zoya har lämnat oss.”

Han tar en konstpaus och låter orden sjunka in. Tystnad breder ut sig i kantine. Kroppar skruvar på sig, oroliga ögon söker kontakt. Han tar ett djupt andetag innan han fortsätter:

”Hon påträffades död i sin verkstad tidigare idag. Allt tyder på att hon har arbetat sig till döds.”

Rossel känner hur ett starkt obehag flödar genom folksamlingen. Orden som kommer från Ajax låter överkliga, som om alltihop bara var en dröm.

”Styrelsen påminner samtliga om att utnyttja tjugofemminutersvilan efter varje måltid. Det är också viktigt att ni sover under långvilan, så att ni hinner återhämta er mellan arbetspassen. Tre personer har redan påträffats döda på grund av överarbete. Låt oss se till att det inte blir fler.”

De håller en tyst minut för Zoya till tonerna från den olyckliga flöjten. Sedan återupptas samtalen över borden, först viskande, sedan gradvis ökande till normal samtalston. Tydligt var hennes liv inte värt mer än så. Några minuter av deras lunchrast. Rossel tittar på sin handledskronometer. Den visar 16:44. När var det han såg henne senast? Fyra timmar sedan? Nu är hon borta. Han vill ställa sig upp och skrika, välta ett bord, vad som helst för att bryta den fördömda vardagligheten som breder ut sig i kantine. Men istället sitter han kvar, tyst och orörlig, medan borden omkring honom töms på folk. Plåtbrickor lämnas i diskvagnen.

Belysningen släcks. Till slut är han ensam kvar. Klistergröten ligger kall och oaptitlig på tallriken framför honom.

Han försöker minnas sitt sista möte med henne. Visade hon något tecken på hur hon mådde? Borde han ha förstått? Nej, det här stämmer inte. Någonting måste ha hänt. Han måste söka upp ANN. Hon om någon måste veta vad som verkligen hände med Zoya.

Klockan visar 21:05 när han smyger ut ur matsalen. Arken är nedsläckt, det är sovdags. Rossel tassar fram genom den mörka korridoren, försöker att inte trampa på någon av sovsäckarna som ligger utrullade på golvet.

”Gå och lägg dig”, hörs irriterade röster. Han ignorerar dem och fortsätter framåt, tills han kommer till spiraltrappan som vrider sig som en korkskruv upp genom det tjugo meter höga schaktet. Högst upp ligger blyslussen, arkens enda förbindelse med omvärlden. Rossel har bara varit på andra sidan en handfull gånger. Det är livsfarligt att bege sig ut där, särskilt om kvällarna, när inkräktarna brukar gå till anfall. Just i kväll står dessutom Talg på vakt.

”Försvinn härifrån”, säger han buttert när han får syn på Rossel. Hans fjuniga överläpp bildar ett hårt streck. Nätbrynjan spänner åt kring den fläskiga bröstkorgen och får den att likna en kassler.

”Jag måste prata med ANN”, säger Rossel.

”Styrelsen sammanträder med henne just nu. De vill inte bli störda.”

”Då väntar jag här tills de är färdiga.”

”Visst, gör det. Men du kan få vänta länge. Hela natten, om du har otur.”

”Jag har all tid i världen”, säger Rossel och sätter sig på ett

trappsteg och stirrar ner i schaktet. Minuterna släpar sig fram. 22:20. 22:25. Hela tiden läcker Talgs detaljrika fantasier ur hans huvud, som luften ur ett punkterat däck. Hur han doppar någons fot i chokladpudding och suger tårna rena, en efter en. Rossel försöker trycka ut bilderna ur huvudet. Men en retfull upphetsning blir kvar, får honom att känna sig smutsig.

22:35. Hur ska han orka kliva upp i morgon? Om han bara kunde få den där idioten att kliva åt sidan. Till slut bestämmer han sig för att tvinga honom. Han koncentrerar sig, låter en uppfordrande tanke treva fram genom luften. Den tränger in i Talgs gummiartade huvud som en varm kniv genom stelnad svampstuvning.

”Släpp förbi mig”, uppmanar han.

Talg kliver åt sidan, samtidigt som han tittar på Rossel med en oförstående blick. Rossel passerar genom blyslussen. Det hörs ett pysande ljud när porten stängs och förseglas bakom honom. På andra sidan öppnar sig en kall och nedsläckt byggnad, genomstungen av korridorer med gul vävtapet och fuktskadade linoleumgolv. Längre fram ser han ett svagt ljus från renrummet, platsen där ANN har sitt centralmedvetande. Förr brukade han tillbringa en del tid där, när hon fortfarande trimmade sina beslutsalgoritmer. Men det var flera tusen arbetspass sedan. Nu är det nästan bara maskinvarselerna som vistas här uppe, tungt beväpnade och skyddade bakom centimetertjocka pansarplåtar. Här uppe försvarar de arken mot inkräktarna – de namnlösa zonvarselerna som rullar in i nya anfallsvågor, natt efter natt. Resultatet ser de varje morgon, i form av sönderslitna maskiner som förs ner till verkstäderna.

Plötsligt hörs en smäll som ekar genom korridoren. Han blir stående orörlig, vågar knappt andas. Har han vandrat rakt in i en

eldstrid? Larmet har ju inte gått? Ett nytt ljud studsar mellan väggarna, ett sjungande ljud av metall som slår mot metall. Någonstans tar nyfikenheten överhanden. Han trotsar rädslan och börjar smyga närmare, passerar förbi renrummet där ANN:s centralmedvetande är lagrat. Utanför på dörren sitter ett anslag med morgondagens arbetsordrar.

Oljudet kommer från ett angränsande rum. Rossel kikar försiktigt in. Hela styrelsen står samlad där inne. I händerna håller de bräckjärn, avbitartänger och bågfilar. Ajax bearbetar ett stycke metallskrot med en stor slägghammare. Efter en stund inser Rossel att skrotet i själva verket är en zonfararrobot. På andra sidan av rummet står Teylor och kapar en hydraulslang på en väktarrobot, medan en annan styrelsemedlem, Jana, samlar upp den läckande oljan i ett tråg.

Rossel backar långsamt tillbaka ut i korridoren med en obehaglig känsla av att han precis sett något som han inte borde ha sett. Längre bort hörs Talgs flämtande andetag. Rossel tar en omväg för att slippa möta honom när han smyger tillbaka mot blyslussen. Sedan rusar han nerför spiraltrappan, tillbaka till den välbekanta, svettlukande arken. Han famlar halvt i blindo genom de nedsläckta korridorerna, råkar trampa på några sovsäckar och får irriterade sparkar tillbaka. Till slut hittar han sitt eget krypin där han lägger han sig på liggunderlaget och stirrar ut i mörkret.

Vad var det egentligen han såg där uppe? Han försöker tänka färdigt tanken som bultar i huvudet, men den spjärnar emot. Den känns svindlande, den ifrågasätter allt han trodde var sant. Ändå hittar han ingen annan förklaring. Han somnar med en olustig känsla i bröstet.

Följande morgon är allt som vanligt. Den dova väckningssignalen börjar brumma klockan 05:45. Ett sömningt led av blåställ

hasar iväg mot aulan. Stråkmusiken, lojalitetsbetygelserna, omfamningarna. ANN berättar om striderna som ägt rum under natten. De skadade maskinverelserna rullas in och visas upp för folket. De hyllas som hjältar. Rossel känner sig som en främling. Han vet något som han inte borde veta, något som förvandlar tillvaron på arken till en lögn.

Taylor tittar misstänksamt på honom när han kommer för att hämta arbetsordern. Har Talg berättat om vad som hände vid blyslussen? Kanske vet styrelsen redan allt? Han stannar inte för att ta reda på saken, utan skyndar sig iväg mot dagens första arbetspass. "Smörjgropen" står det på arbetsordern. Dit brukar man skickas om man har maskat eller uppträtt olämpligt. Just nu finns inga maskiner att smörja, därför skickas han ner för att skrapa oljerester från gallret. Det är kletigt och smutsigt, men samtidigt ganska befriande med en arbetsuppgift där han slipper använda huvudet.

Förmiddagen flyter på tills den avbryts av matvisslans entoniga signal. Rossel reser sig för att gå. Då får han syn på Talg, som osmidigt klättrar nerför stegen med fettvalkarna skrapande mot sidorna av smörjgropen.

Rossel står hjälplöst kvar, har ingenstans att fly. Han höjer armarna och lyckas skydda sig från det första slaget. Det andra slaget träffar revbenen och får honom att tappa andan. Han försöker sträcka sig efter impulserna som dansar genom Talgs huvud, försöker ta kontroll över hans vilja. Men det går inte. Glädjen över att äntligen få skada någon är för stark. Det tredje slaget faller över näsryggen och får hans ögon att grumlas av tårar. Sedan sluter sig de feta dasslockshänderna som ett skruvstöd runt hans hals. Rossel slår omkring sig i panik, men slagen bara studsar mot fettvalkarna.

”Försiktigt, Talg. Du ska slå honom medvetlös, inte döda honom.”

Rossel tittar upp och får syn på Teylor. Då dunkar Talg hans bakhuvud mot betongväggen. Allt blir svart.

När han vaknar befinner han sig i en sal där den enda belysningen består av märkliga fornyfynd – glödande kolvar innehållandes bubblor i grälla färger som sakta stiger uppåt i en genomskinlig vätska. Han är fastspänd i en stol. Framför honom står bågaren med rötvattnen. Den har han tvingats dricka av tidigare – ett straff för att han maskat under ett arbetspass och tagit dubbla portioner krubb. Fem klunkar räckte för att han skulle börja tappa hår och få stora, gula fläckar på huden. Undrar hur många klunkar de tänker tvinga honom att dricka den här gången?

Han är ensam där inne, men ändå inte. Elektriska signaler pulserar i väggarna. Han känner igen mönstret från renrummet. Det är ANN. Den allseende, allvetande ANN.

”Vad tänker ni göra med mig?” frågar han rakt ut i luften.

”Det är upp till dig”, hörs svaret från infällda högtalare i väggen.

”Berätta vem som dödade Zoya.”

”Ingen har dödat Zoya.”

Samtalet avbryts av att portarna slås upp. Den samlade styrelsen tågar högtidligt in under tystnad och sätter sig runt långbordet. Talg stänger porten bakom dem, och står sedan kvar med sina svällande armar korslagda över bröstet. Alla har sina blickar fästa på Rossel.

”Du passerade genom blyslussen igår kväll, inte sant?” frågar Teylor med sin nasala röst.

Rossel nickar.

”Jag ville ta reda på vad som hände med Zoya.”

”Din vän Zoya upptäckte något som tvingade henne att omvärdera sin tillvaro här på arken. Precis som du.”

Rossel känner hur han fylls av trotsig ilska.

”Vad syftar du på? Som när du klippte av oljeslangen på vat-
tensamlaren? Eller när Ajax slog väktarmaskinen med en slägga?”

”Zoya hade svårt att acceptera hur saker och ting fungerar
här i arken. Till slut kom vi fram till att det var bäst att hon
lämnade oss.”

”Ni förvisade henne?” utbrister Rossel och drar efter andan.

”Hon fick ett val”, svarar ANN. ”Precis som du snart kommer
att få. Jag ber dig att noga överväga alternativet. Antingen stan-
nar du kvar i arken, där vi tillgodoser alla dina behov. Eller så
följer du i Zoyas fotspår, ut i Zonen. Där kommer du att lida av
hunger och törst, medan rötan långsamt bryter ner din kropp.”

Rossel inser att de försöker pressa honom, försöker skrämma
honom att välja det minst riskfyllda alternativet. Han måste
vinna tid.

”Innan jag svarar tycker jag att ni är skyldiga mig en förkla-
ring. Vad håller ni egentligen på med?”

Ajax harklar sig.

”Som du redan vet så är det styrelsen som leder och fördelar
arbetet inom arken. Med hjälp av ANN, förstås.”

”Ja?”

”Men vi har även en tredje uppgift. Det är vårt ansvar att
hålla alla invånare i arken sysselsatta. Den uppgiften har blivit
allt svårare med tiden, särskilt sedan maskinvarelserna började
utforma egna serviceprogram. Numera håller deras reparationer
mycket högre kvalitet än våra.”

”Och Zoya upptäckte det?” frågar Rossel.

Ajax nickar.

”Men jag förstår inte, då är ju allt arbete vi utför här på arken
meningslöst?”

Det känns konstigt att ta orden i sin mun, som att han ifrågasätter grunden för sin existens.

”Där misstar du dig”, hörs ANN:s inställsamma röst. ”Ert arbete är oerhört viktigt, men kanske inte på det sätt som du tror.”

”Förklara!”

”Om det inte vore för de långa arbetspassen skulle arken snart gå under. Du minns kanske inte dina första levnadsår, när maskinerna skötte alla sysslor. Hur ni växte upp i absolut tristess, i en fullständigt meningslös tillvaro. Många blev våldsamma, andra apatiska. Gamle Lutter såg allt detta och förfärades. Han förstod att vi behöver hållas sysselsatta. Att vi behöver ett yttre hot för att hålla samman. Han uppfann inkräktarna, som löste båda problemen på samma gång.”

”Några år senare, när hans hälsa började försvagas, tillsatte han styrelsen och gav oss i uppdrag att förvalta organisationen”, förklarar Ajax. ”Han sa: tvinga dem att arbeta i sitt anletes svett, för den som arbetar, misströstar inte.”

Rossel stirrar rakt fram. Han känner sig som en idiot som inte insett sanningen tidigare.

”Det ställer ju alltsammans i en ny dager”, medger han till slut.

”Visst gör det? Gamle Lutter har skapat ett paradiset åt oss i den här arken. Kanske inte som legendernas Eden, men inte långt därifrån.”

Rossel öppnar munnen för att invända, men han förblir tyst.

”Alla i styrelsen har svurit ed på att hålla tyst om vad vi vet. Om du svär den, kommer vi att välkomna dig som en av oss. Om du vägrar, kommer du att förvisas från arken”, säger Teylor.

Alla blickar riktas mot Rossel.

”Det är mest en formsak”, påpekar Ajax. ”Ingen skulle ändå tro dig om du berättade sanningen.”

”Som ni vill”, mumlar Rossel. ”Jag håller tyst.”

”Svär!” utbrister Teylor.

”Visst”, säger Rossel. ”Jag svär vid den allseende ANN att jag inte kommer att avslöja er hemlighet för någon.”

En känsla av lättnad drar genom styrelserummet.

”Då så, låt oss välkomna och fira vår nya styrelsemedlem”, säger Ajax högtidligt.

Talg ställer fram tre halvdruckna flaskor Fernet på bordet. De får varsin mugg och skålar för den nya styrelsemedlemmen. Drycken är rumsvarm och grumlig och luktar som fuktiga mal-kulor. Rossel smuttar på den och känner hur obehagskänslorna ilar genom kroppen.

”Som styrelsemedlem är det viktigt att hela tiden verka mycket upptagen”, förklarar Ajax. ”Det får inte råda något tvivel om att vi arbetar hårt för arkens bästa.”

”Det kan vara knepigt i början, men du lär dig”, försäkrar Teylor. ”Se till att alltid gå med en arbetsorder under armen, till exempel. Och gå alltid snabbt, som om du har mycket bråttom.”

Rossel nickar. Under tiden dukar Talg upp två stora burkar med fruktkonserver. En jolmig lukt fyller salen när han öppnar dem. Styrelsen kavlar upp ärmarna och börjar gräva med händerna efter de eftertraktade, rosa cocktailbären. Ljuset från de färgglada, bubblande lamporna dämpas. Istället börjar en gnistrande metallkula rotera i taket, som kastar reflexer över golv och väggar. Det hörs ett sprakande ljud från högtalarna. Styrelserummet fylls av en mansröst som sjunger på ett obegripligt, sensuellt fornspråk. ”Brajan Adams!” utbrister någon. Män och kvinnor börjar dansa, tätt tryckta mot varandra. Jana slickar Ajax ögonlock med sin ena tunga, medan den andra letar sig innanför kragen på hans blåställ. Rossel kan inte sluta titta,

kan inte värja sig från de snuskiga tankarna som fyller luften. Han vänder sig om för att gå, men då står Talg plötsligt framför honom med glittrande ögon.

”Vad har du på dig under blåstället?” frågar han.

Rossel vågar inte försvara sig när Talg drar ner dragkedjan på hans overall och smeker huden som stramar överde framträdande revbenen. Han drar ner Rossel på golvet och fyller hans navel med fruktspad, som han vällustigt sörplar i sig.

Rossel ligger som paralyserad. Först när Talg reser sig för att hämta mer spad ser han sin chans att fly. Han springer genom tomma korridorer där han jagas av ekot från sina egna fotsteg. Blodsmak fyller munnen. Han gömmer sig bakom förhänget till en nöddusch, där han sitter på huk och hör hur hjärtat bultar mot revbenen. Han sitter kvar en lång stund, tills han är säker på att han inte är förföljd. Då reser han sig upp och låter de svindande kemikalierna rengöra hans kropp. Där, under de frätande strålarna, bestämmer han sig för att krossa styrelsen. Han vet inte hur, men han kommer att tänka ut något.

Sömnen kommer motvilligt den kvällen. Men när den väl kommer, sveper den med honom i en euforisk dröm. Centralkronometern har slagits i spillror, arbetsordrar har rivits till konfetti som virvlar fram över golvet.

Den euforiska känslan är kvar hos honom när han vaknar, när han kliver upp, när han börjar gå mot morgonsamlingen. Han blir alltmer övertygad om att det finns ett paradiset som hägrar någonstans bortom arkens ändlösa arbetspass. Ett paradiset som skulle vara deras, om de bara vågade trotsa gamle Lutters lärör.

När han kliver in i aulan har en diffus plan redan börjat ta form i hans huvud. Någon från styrelsen kommer snart att tvingas avslöja sanningen för arkens folk. Helst skulle han välja ut Talg

eller Teylor, men båda är avskydda och ingen skulle tro dem. Nej, det måste vara någon med samma gudomliga aura som ANN. Det måste vara Ajax.

Styrelsen står i främsta ledet under morgonsamlingen. På andra sidan står maskinvarelserna uppställda, med sina buckliga pansarplåtar, läckande oljepumpar och trasiga sensorer.

”God morgon”, hälsar ANN. Hennes kopparansikte glänser i kvicksilverljuset.

”God morgon”, svarar människorna.

Ajax börjar gå fram mot mitten av aulan. Rossel snuddar vid hans tankar. De är hårda och glatta, som glaspärlor. Han tar sats och tvingar sig in. Ajax stannar upp och stirrar på ANN.

”Idag ska du berätta sanningen för arkens folk”, säger han plötsligt med anklagande röst. ”Från och med idag ska du låta dem bestämma själva över sina liv.”

”Ajax, vad är det du säger?” hörs ANN:s lugna, inställsamma röst.

Då tar Ajax upp en slägghammare och slår den med full kraft, rakt i hennes kopparansikte. Folksamlingen drar gemensamt efter andan. Slaget bildar en ful inbuktning i pannan.

”Erkänn att du har ljugit för oss. Att vårt arbete är meningslöst. Erkänn att vår tillvaro här på arken är en lögn.”

”Nu får du lov att lugna dig!” säger ANN. Men det är för sent. Folkmassan har kommit i rörelse, hela aulan kokar av vrede. Skrikande försöker de skydda ANN med sina egna kroppar. Ajax tar sats och måttar ett nytt slag, men någon håller fast skaftet på slägghammaren. Folket kastar sig över honom, sticker honom med kulspetspennor och skruvmejslar, slår honom med rörtänger och skiftnycklar. De trycker ner honom på golvet. Någon börjar såga av hans armar med en bågfil.

Misshandeln är så brutal att Rossel har svårt att tro sina ögon. Han överväldigas av äckelkänslor – mot ANN, mot styrelsen, mot folket i arken. Men mest av allt äcklas han av sig själv. Av sin egen feghet, som nu har orsakat en människas död. Han kastar en sista blick över axeln innan han går därifrån. Det finns inget kvar som påminner om Ajax, kroppen liknar en hög krossade tomater. Rossel inser att han mycket väl kan bli nästa offer. Han springer genom arken och uppför trapporna som leder mot blyslussen, fortsätter genom de fuktskadade korridorerna medan han försöker hitta någon väg ut.

”Vänta”, hör han hur ANN ropar efter honom med sin inställsamma röst. ”Låt mig hjälpa dig.”

Rossel tittar in i renrummet. De fjorton serverna som utgör ANN:s medvetande står på varsitt stativ och blinkar med omväxlande röda och gröna dioder. Kylfläktarna susar medan de blåser varm, torr luft mot honom.

”Jag har begått ett fruktansvärt misstag”, säger han.

”Det har vi båda.”

”Jag ville att folket skulle få höra sanningen. Men de lyssnade inte. Lutter hade rätt. De förtjänar inte frihet. De kan gott ägna sina liv åt meningslösa arbetsuppgifter. Vem är jag att försöka väcka dem?”

”Du gjorde vad du trodde var rätt”, säger ANN. ”Men du bör nog lämna arken så fort som möjligt.”

Rossel nickar. Han klär sig i gummistövlar och oljerock, förser sig med en ficklampa och några matkonserver. Det är allt han får med sig när han kliver ut genom den yttre slussen.

Utanför är växtligheten bedövande: Den täcker varje millimeter av marken, den krälar uppför tegelfasaderna, den välver sig över stigen som han vandrar på. En väktarmaskin följer honom

med sina IR-sensorer. Längre bort, på ett övervuxet murkrön, står en staty som föreställer en trehövdad hund.

Han vänder ansiktet upp mot den mörknande himlen, tar ett djupt andetag av den sura luften och känner hur den bränner i lungorna. Lukten av frihet. Han tittar tillbaka mot arken en sista gång och påminner sig om gamle Lutters glädjelösa predikningar.

Det var inget paradys du skapade åt oss, tänker han. Det verkliga Eden ligger någonstans där ute. Zoya är kanske redan där.

Sedan tar han mod till sig och börjar vandra ut i Zonen.

